

CIEŠANAS KRISTUS DĒĻ,

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Pēt. 1:6, 3:13-22, 2. Tim. 3:12, 1. Pēt. 4:12-14, Atkl. 12:17, 1. Pēt. 4:17-19.

ATMIŅAS PANTS:

“Uz to jūs esat aicināti, jo arī Kristus ir cietis jūsu dēļ, atstādams jums paraugu, lai jūs sekotu Viņa pēdās.” (1. Pēt. 2:21)

Sr labi zināma vajāšanu vēsture dažos pirmajos kristietības gadsimtos. Pati Bībele, īpaši Apustuļu darbu grāmata, sniedz ieskatu tajā, kas sagaida draudzi. Ir skaidrs, ka vajāšanas ar visām ciešanām, ko tās nes, bija skarba realitāte tiem kristiešiem, kuriem Pēteris rakstīja.

1. Pēt. 1. nodaļā mēs lasām: “Par to jūs liksmojaties, šobrīd vēl nedaudz ciezdami, ja tā vajag, dažādos pārbaudījumos, lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz cildenāka par iznīcīgā zelta pārbaudi ugunī, parādītu, ka jūs esat teicami, slavējami un godājami dienā, kad atklāsies Jēzus Kristus.” (6., 7. p.) Viens no pēdējiem teikumiem vēstulē arī runā par to pašu: “Bet visas žēlastības Dievs, kas Kristū Jēzū jūs aicinājis mūžīgajā godībā, pats atjaunos jūs pēc tam, kad īsu brīdi būsiet cietuši, darīs jūs nelokāmus, stiprus un nesatricināmus.” (1. Pēt. 5:10).

Īsajā vēstulē ir vismaz trīs izvērstas rindkopas, kas runā par lasītāja ciešanām Kristus dēļ (1. Pēt. 2:18-25, 13:13-21, 4:12-19). Tāpēc ciešanas, ko izraisījušas vajāšanas, ir galvenā tēma 1. Pētera vēstulē, un par to mēs šonedēļ runāsim.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas pētījumiem, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. maijā.

Pirmkristiešu vajāšanas

Izlasi 1. Pēt. 1:6, 5:10. Par ko Pēteris runā, un kā viņš ieteica saviem lasītājiem reaģēt uz to, ko viņi piedzīvo? _____

Mūsu ēras pirmajos gadsimtos cilvēks varēja piedzīvot šausmu pilnu nāvi tikai tāpēc, ka bija kristietis. Vēstule, kas rakstīta Romas imperatoram Trajānam, ilustrē, cik trausla bija pirmkristiešu drošība. Vēstuli rakstīja Plīnijs, kas rakstīšanas laikā bija Pontas un Bitīnijas pārvaldnieks (111.–113. g.) – šie divi reģioni ir minēti 1. Pēt. 1:1.

Plīnijs bija rakstījis Trajānam, prasot padomu, ko darīt ar cilvēkiem, kas tiek apsūdzēti kā kristieši. Viņš paskaidroja, ka tiem, kas apgalvoja, ka ir kristieši, viņš bija izpildījis nāvessodu. Citi teica, ka kādreiz ir bijuši kristieši, bet vairs nav. Plīnijs jāva viņiem pierādīt savu nevainību, liekot viņiem pienest upurus Trajāna un citu dievu statujām un nolādēt Jēzu.

Dzīva imperatora pielūgsmē Romā tika praktizēta ļoti reti, lai gan Romas impērijas austrumu daļā, uz kuriem tika sūtīta 1. Pētera vēstule, imperatori atļāva un dažkārt pat iedrošināja celt sev tempļus. Dažiem no šiem tempļiem bija savi priesteri un altāri, uz kuriem tika pienesti upuri. Liekot kristiešiem pierādīt savu lojalitāti impērijai, pienesot upuri imperatora statujai, Plīnijs sekoja jau ilgi pastāvošai praksei Mazāzijā.

Pirmajā gadsimtā bija brīži, kad kristieši bija lielās briesmās tikai tāpēc, ka viņi bija kristieši. Tā tas bija īpaši imperatora Nērona (54.–68. g.) un Domiciāna (81.–96. g.) valdīšanas laikā.

Tomēr 1. Pētera vēstulē aprakstītās vajāšanas ir vairāk vietēja rakstura. Īpaši vajāšanu gadījumi vēstulē minēti tikai daži, bet varbūt tie ietver nepareizas apsūdzības (1. Pēt. 2:12), nievāšanu un apkaunojumu (1. Pēt. 3:9, 4:14). Lai gan pārbaudījumi bija smagi, šķiet, ka tie nebeidzās ar ieslodzījumu vai nāvi, vismaz tajā laikā. Tomēr, dzīvojot kā kristieši, ticīgie nonāca nesaskaņās ar nozīmīgiem elementiem plašākā 1. gadsimta sabiedrībā, un viņi varēja piedzīvot ciešanas savas ticības dēļ. Tādējādi Pēteris, rakstot pirmo vēstuli, aizskāra nopietnu problēmu.

Ciešanas un Kristus paraugs

Pārlasi 1. Pēt. 3:13-22. Kā kristiešiem vajadzētu reaģēt uz tiem, kas viņiem sagādā ciešanas kristīgās ticības dēļ? Kāda ir saistība starp Jēzus ciešanām un tām ciešanām, ko ticīgie piedzīvo savas ticības dēļ? _____

Kad Pēteris saka: "Pat ja arī jūs ciestu taisnības dēļ, jūs esat laimīgi." (1. Pēt. 3:14), viņš atbalso Jēzus vārdus: "Laimīgi taisnības dēļ vajātie, jo viņiem pieder Debesu valstība." (Mat. 5:10) Tad viņš raksta, ka kristiešiem nevajadzētu baidīties no tiem, kas viņiem uzbrūk, bet viņiem vajadzētu godāt Kristu kā Kungu savās sirdīs (1. Pēt. 3:15). Šis Jēzus apliecinājums viņu pašu sirdīs palīdzēs apturēt bailes, ko viņi piedzīvo no tiem, kas stājas viņiem pretī.

Tad viņš ierosina, ka kristiešiem vienmēr vajadzētu būt spējīgiem izskaidrot cerību, kas viņiem ir, bet tas jādara sirsnībā un bijībā (sk. 1. Pēt. 3:15, 16).

Pēteris uzstāj, ka kristiešiem ir jāpārliecinās, ka viņi nedod citiem iemeslu viņus apsūdzēt. Viņiem ir jātur sava sirdsapziņa tīra (1. Pēt. 3:16). Tas ir svarīgi, jo tad tos, kas apsūdz kristiešus, apkaunos apsūdzētā kristieša nevainojamā dzīve.

Skaidrs, ka nav nekāda labuma, ja cieš tas, kas rīkojas nepareizi (1. Pēt. 3:17). Izšķirošo atšķirību rada ciešanas par to, ka dara labi un pareizi. "Jo labāk ir ciest, darot labu, ja tāda ir Dieva griba, nevis darot ļaunu." (1. Pēt. 3:17)

Tad Pēteris izmanto Jēzus paraugu. Jēzus pats cieta par Savu taisnību. Viņa dzīves svētums un šķīstums bija kā pastāvīgs pārmetums tiem, kas Viņu ienīda. Ja ir kāds, kas ir cietis, darot labu, nevis ļaunu, tad tas ir Jēzus.

Bet Viņa ciešanas bija arī vienīgais glābšanas līdzeklis. Viņš nomira grēcinieka vietā ("taisnais par netaisnajiem" – 1. Pēt. 3:18), lai tiem, kas Viņam tic, būtu mūžīgās dzīvības apsolījums.

Vai tu esi kādreiz cietis tāpēc, ka esi darījis labu? Kāda bija šī pieredze, un ko tu iemācījies par to, ko nozīmē būt kristietim un atspoguļot Kristus raksturu?

Ugunīgie pārbaudījumi

Izlasi 1. Pēt. 4:12-14. Kāpēc Pēteris raksta, ka viņiem nevajadzētu būt pārsteigtiem savās ciešanās? Sk. arī 2. Tim. 3:12, Jāņa 15-18. _____

Pēteris skaidro, ka ciest vajāšanas par to, ka esi kristietis, nozīmē piedalīties Kristus ciešanās. Tas nav nekas negaidīts. Tieši pretēji, kā rakstīja Pāvils: "Visi, kas grib dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, tiks vajāti." (2. Tim. 3:12) Jēzus pats brīdināja savus sekotājus par to, ko viņi piedzīvos: "Tad tie jūs nodos, lai mocītu un nonāvētu, un jūs būsiet visās tautās ienīsti mana vārda dēļ. Tad daudzi kritīs apgrēcībā un viens otru nodos un viens otru nīdīs." (Mat. 24:9, 10)

E. Vaita raksta: "Tāpat notiks ar ikvienu, kas gribēs dievbijīgi dzīvot Kristū Jēzū. Vajāšanas un nicināšana sagaida visus, kas ir piepildīti ar Kristus Garu. Vajāšanu raksturs var mainīties līdz ar laiku, bet pats princips – gars, kas tās izraisa, – paliek tas pats, kas jau kopš Ābela dienām ir nonāvējis Kunga izredzētos." ("Apustuļu darbi" 576. lpp.)

Izlasi Atkl. 12:17. Kas šeit ir pateikts par kristiešu vajāšanu realitāti pēdējās dienās? _____

Nav šaubu, uzticīgam kristietim vajāšanas var būt pastāvīga realitāte, un tieši par to Pēteris runā, brīdinot savus lasītājus par "ugunīgajiem pārbaudījumiem", ko viņi piedzīvo.

Uguns ir laba metafora. Uguns var būt iznīcinošs, bet tas var arī attīrīt no visiem netīrumiem. Tas ir atkarīgs no tā, kas piedzīvo uguni. Mājas ugunī tiek iznīcinātas, bet sudrabs un zelts – attīrīti. Lai arī nekad nevajadzētu speciāli izsaukt vajāšanas, Dievs tās var izmantot uz labu. Tādējādi Pēteris pasaka saviem lasītājiem (un mums): Jā, vajāšanas ir sliktas, bet nekritiet izmisumā, it kā tas būtu kaut kas negaidīts. Dodieties uz priekšu ticībā.

Ko mēs varam darīt to labā, kas cieš savas ticības dēļ? Kā varam viņus iedrošināt un pat palīdzēt viņiem? _____

Tiesa un Dieva ļaudis

Salīdzini 1. Pēt. 4:17-19 ar Jes. 10:11, 12 un Mal. 3:1-6. Kas šeit ir kopīgs?

Visās Rakstu vietās tiesas process ir attēlots, sākoties ar Dieva ļaudīm. Pēteris pat saista savu lasītāju ciešanas ar Dieva tiesu. Viņam ciešanas, ko piedzīvo viņa lasītāji kristieši, varbūt nav nekas cits kā Dieva tiesa, kas sākas ar Dieva namu. "Tādēļ tie, kas cieš pēc Dieva gribas, lai nemitējas darīt labu un nodod savas dvēseles uzticamajam Radītājam." (1. Pēt. 4:19)

Izlasi Lūk. 18:1-8. Kā tas palīdz mums saprast Dieva tiesu? _____

Bībeles laikos tiesa parasti bija kaut kas tāds, pēc kā ļoti ilgojās. Nabaga atraitnes aina Lūk. 18:1-8 parāda plašāko attieksmi pret tiesu. Atraitne zina, ka uzvarētu savā lietā, ja tikai viņa varētu atrast tiesnesi, kas izskatītu viņas gadījumu. Diemžēl viņai nav naudas un attiecīga stāvokļa sabiedrībā, lai viņas gadījums tiktu uzklausīts, tomēr viņa ar neatlaidību panāk, ka tiesnesis viņu uzklausā un dod viņai to, ko viņa ir pelnījusi. Kā Jēzus saka: "Vai tad Dievs lai neiztiesātu par labu saviem izredzētajiem, kas viņu piesauc dienu un nakti?" (Lūk. 18:7) Grēks ir ienesis ļaunumu pasaulē, un Dieva ļaudis visos laikmetos ir ilgi gaidījuši uz Dievu, lai Viņš visu taisnīgi iztiesā.

"Kas gan lai nebītos, Kungs, un neslavētu Tavu vārdu? Jo vienīgi Tu esi svēts, visas tautas nāks tavā priekšā un pielūgs tevi, jo tavi taisnie spriedumi ir atklājušies." (Atkl. 15:4)

Padomājiet par visu ļaunumu pasaulē, kas ir palicis nesodīts. Kāpēc tad mēs runājam par taisnību un Dieva taisno tiesu, kas mums kā kristiešiem ir tik svarīga? Kādu cerību tu gūsti no apsollījuma, ka tiesa notiks? _____

Ticība pārbaudījumos

Kā mēs redzējam, Pēteris rakstīja ticīgajiem, kas cieta savas ticības dēļ. Un, kā kristīgā vēsture apliecina, viss kļuva tikai sliktāk, vismaz uz kādu laiku. Turpmākajos gados daudzi kristieši noteikti atrada mierinājumu Pētera rakstītajā. Nav šaubu, arī mūsdienās.

Kāpēc ciešanas? Tas, protams, ir mūžsena jautājums. Ījaba grāmatā, kas ir viena no pirmajām sarakstītajām Bībeles grāmatām, ciešanas ir galvenā tēma. Patiešām, ja ir kāds (bez Jēzus), kam ir nācies ciest ne "kā slepkavam vai zaglim, vai ļaundarim, vai tādām, kas jauca svešās lietās" (1. Pēt. 4:15), tad tas ir Ījabs. Galu galā pat Dievs teica par Ījabu: "Vai ievēroji Ījabu, manu kalpu, – tam nav līdzīga virs zemes! – krietnu un taisnu vīru, kas bīstas Dieva un vairās ļauna?" (Īj. 1:8) Un tomēr nabaga Ījabs cieta ne tāpēc, ka bija ļauns, bet gan labs.

Kā šie panti palīdz atbildēt uz jautājumu par ciešanu izcelsmi? 1. Pēt. 5:8, Atkl. 12:9, Atkl. 2:10. _____

Īsā atbilde ir, ka mēs ciešam tāpēc, ka atrodamies lielās cīņās starp Kristu un sātanu vidū. Tā nav tikai metafora, simbols labajam un ļaunajam mūsu raksturā. Par ikvienu cilvēku cīnās reāls velns ar reālu Jēzu reālā cīņā.

Izlasī 1. Pēt. 4:19. Kā tas, ko Pēteris šeit rakstīja, palīdz mums mūsu katra cīņās? _____

Kad mēs ciešam – īpaši ja šīs ciešanas nav mūsu ļaunās rīcības tiešs rezultāts –, mēs uzdodam to pašu jautājumu, ko uzdeva Ījabs: Kāpēc? Un, kā tas bieži ir, mums nav atbildes. Kā saka Pēteris, viss, ko mēs varam darīt pat savās ciešanās, ir nodot savas dvēseles Dievam, uzticoties Viņam, mūsu "uzticīgajam Radītājam", un turpināt "darīt labu" (1. Pēt. 4:19).

Kāpēc Dieva rakstura pazīšana, Viņa labestības atziņa un Viņa mīlestība uz tevi personīgi ir tik svarīga kristiešiem, īpaši tiem, kas cieš? Kā mēs visi varam mācīties labāk iepazīt Dievu un Viņa mīlestības realitāti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Swētdienas tēmā mēs runājām par vajāšanām, ko piedzīvo kristieši. Šeit ir garāks izvilkums no vēstules, kas tika rakstīta imperatoram par to, ko kristieši piedzīvoja pirmajos gadsimtos: “[..] metode, ko es esmu ievērojis pret tiem, par ko man ir bijušas sūdzības, ka viņi ir kristieši, ir šāda: es uzdevu viņiem jautājumu, vai viņi ir kristieši. Ja viņi to apstiprināja, es atkārtāju jautājumu vēl divas reizes, pievienojot draudus par nāves sodu. Ja viņi turējās pie sava, es pavēlēju viņus nogalināt. Lai arī kāds bija viņu ticības apliecības raksturs, vismaz es neizjutu šaubas, ka ietiepība un nepadevīga stūrgalvība ir pelnījusi miesas sodu.

Tie, kas noliedza, ka viņi būtu kristieši vai jebkad tādi bijuši, kas atkārtoja aiz manis lūgšanu dieviem un pielūdza ar vīnu un vīraku tavu tēlu, ko es biju pavēlējis atnest šim nolūkam kopā ar dievu statujām, kā arī tie, kas beigās nolādēja Kristu, – kā runā, nevienu, kas patiesi ir kristietis, nevar piespiest izdarīt nevienu no šīm darbībām – tos es atbrīvoju.” (“Pliny Letters” (London: William Heinemann, 1915), book 10:96 (vol. 2, pp. 401–403))

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir galvenais jautājums, ar ko saskārās kristieši, kā tas ir atklāts Plīnija vēstulē? Kādas paralēles mēs šeit varam saskatīt ar to, kas notiks pēdējās dienās, kā to atklāj trešā eņģeļa vēsts Atkl. 14:9-12? Ko tas mums stāsta par dažiem lielās cīņas pamatjautājumiem?

2. “Tos, kas godā Dieva bauslību, apsūdzēs mocību izraisīšanā virs zemes, viņus uzskatīs par cēloni briesmīgajām dabas katastrofām, kariem un asinsizliešanām cilvēku starpā, kas piepildīs pasauli ar ciešanām. Ļaunos būs saniknojies pēdējo brīdinājumu pavadošais spēks, viņi iedegsies dūsmās pret visiem, kas pieņēma vēsti, un sātans naida un vajāšanu garu vēl vairāk pastiprinās.” (E. Vaita “Lielā cīņa” 614., 615. lpp.) Lai gan mēs nezinām, kad tas viss notiks, kā mēs varam vienmēr būt gatavi pretestībai mūsu ticības dēļ, lai arī kādā formā šī pretestība nāk? Kas ir galvenais, lai būtu gatavi?